

20.

Az áradás után mindenkit ki kellett dobni, csak az érfalba vésett képek maradtak a csillogó mocsok ellenére is épek, és az érett-kiégett körtére rádermedt viasz, mely tört gerincű, szárnyas emberalakot formálva ül a szépségguberáló szakadozott vászonzsákjának tetején, mint az egykorvolt emelkedettség esendő emlékműve taszítja a rebbenő szemekben születő vérekes pillantást, és elcseszi a szerelemföltöltő utolsó, mesterségesen magasra emelt pillanatát, melyen harmatként csillog a lemetszett vesszőből szivárgó cukros lé, a holdfénytől fosztott éjben fényesedő szájalmas áldásközület, mit fogtöréstől félve nem marnak meg a rühes, éhségtől remegő kutyák, kik egykor büszkén elfordultak a teli táltól, s világkerülő útra indultak, mert hitték, hogy van kolbászkerítés, ahol az emberek sonkaléből összeállt kocsonyaként várják, hogy valaki megszabadítsa őket a gyönyörök súlyától, mit csak a mennyországtól remélnek az épeszűek, kik bíznak benne, hogy azért ott is van cigarettaszünet, mikor pillantásukat felemelve örömmel szemlélhetik, hogy a nagy, sűrű remegés után milyen tömör a semmi, és milyen hűvösen otthonos a test, mit az Úristen egyik közvetlen hozzátartozója melléjük rendelt, hogy ne csak a saját képük vésődjön az érfalra, a mesterséges szívbillentyűre, és a léggömbként tovalibbenő anyaméhre...

21.

Ahogy a szekrénybe akasztott zakó zsebében együtt mumifikálódik az acélhéjú tojásban felejtett madárembrió a mellégyömösölt szívvel, mit csak ideiglenesen, önvédelemből rakott oda, mikor a borostás építőmunkások megkezdték a rombolás előtti indulatos imát, úgy szárad a szem, sűrűsödik a vér, puhul az izom, mellyel nemrég még korlátot tépelt-szaggatott az emberelosztó angyalirodán, hová akkor tévedésből került vissza, s azóta szándékosan nem talál oda, mert tudja már, hogy a félelem tüzenél nem lehet melegedni, ha a toroksiklandozó kés, mivel megpróbálja felszeletelni a táplálékul elédobott puha testeket, elporlad, s csak a reszkető nyél marad, ami legfeljebb annyit ér, mint a tavalyi röntgenfelvétel, mibe ajándékot csomagolt a megváltó születésnapján a kaján ördögöknek, kik nagyrészt csak imitálják a bukottságot, hogy megvigasztalják azokat, kik gyakran még náluk is nagyobb mélysé-

▷ *Grozdits Hahó*

Epiféciák kiskönyve

gekben lihegnek, miután együtt megmászták a legmagvasabbat, és egymás szájából megízlelték a legéhesebbet, mi megengedi, hogy ábrándokba öltözve tetszelegjenek más szemekben, mindannyian, míg a halál el nem fásaszt, s megkezdődhet a transzmutáció, mitől lassan olyanok, mint az apró, filléres játékaútó, amit a kedves kis szörnyek nyugodtan otffelejthetnek a homokozóban, mert nem ők fognak sírni, hanem azok a félfelnöttek, akiknek lecsupaszított hátát felhasítja a bepattintható szélvédő éles szilánkjá, a nyögés és a sikoly között felúton, a megadó sóhaj előtt, mikor föléjük magasodik az óriásnak látszó gnóm, aki azt hiszi, néhány év múlva kilép az ordítói szerepkörből, s biztosan több zakója lesz, mintsem hogy türelme lenne megkeresni a mástól elvett tojást, s vele az elrejtett szervet, miben ma senki nem gyönyörködhet, pedig...

23.

A kidólt és visszaállított fa ágaira akasztott testek előbb-utóbb leszakadnak, hiába járt itt az a tucatnyi kövérkés, jovialis süvegviselő, értelmetlen vagy érthetetlen szavakat kántálva, feleslegesen támasztották valószínűtlen, fémből készült pásztorbotjaikat a száradva is rothadó csontzsákok penészes ánuszába, mert még ők sem tehetnek semmit az áldott gravitáció ellen: végül az életadó tápanyag úgyszólván a földbe kerül, hogy minden korábinál erősebb, borotvaszirmú, korbácsszárú, kéjllatú virágok növekedhessenek a bodzafa árnyékában, hol már korábban megakasztott az ördög ágavillája egy lovas, kinek életéért hiába könyörögtek az egynyáriságukban örök angyalok, mert az Isten éppen másfele pillantott, egyetlen, a megkövezést szorongva váró papjának mocsárszín szemén keresztül a jövőt vizslatta, mikor majd a bodzafa odvait ördögök gyakják görcsösen, bizonyítani vagy cáfolni akarva, hogy a jó fa jó gyümölcsöt terem, s a karácsonyfadisz, mint blaszfém paródia, alávalóbb bármely élő lény bogycsücskénél, ideértve a húsvéti bárányt is, aki bizonyos ábrázolások szerint lábbal tiporhatja a porból véttetett könyvet, mert van, akinek ebben kedve telik, és nem csapja össze a súlyos borítót, hogy reccsenjen a csont, szakadjon a zsenge izom, melynek íve lángra gyújtaná még a gyermek szívét is, ki most, hogy kosarát teleszedte virággal, egykedvűen dudorászva ül egy ághajlatban, és sípot farag a késsel, melyet a fa alatt viruló csontok közül guberált...

24.

Istentelen, ismeretlen, idegen pillantástól vemhesen vánszorog a csicsérgés emlékében ázva, halk posszanásoktól ölelve, mintha megzavarodott, röptükben kopaszodó vándormadarak bombáznák tojásaikkal a sárral szántónak álcázott aszfaltsíkságot, hol vért síró, szende, piros ruhás lánykák térden állva imádkoznak, és meztelen, éltés férfiak fetrengve átkozódnak, hogy növekedjék és érjen végre a naponta megkapált műanyag napraforgó, mely körül gondos kezek minden holdfényes éjjelen kitépik a legapróbb csírát is, hogy az éhes, ébren-álmódó disznók elé vessék, és hangosan röhögve bámulják, amint az emberarcú sertések egymásnak esnek, és kielégítetlen étvágyuk valami egészen másba fordul, még mielőtt eszükbe jutna áttörni a kerítésen, oda, ahol acélszavakkal szárnyakat rögzítenek a lapockákra, akkorákat, hogy azzal még a túlsúlyos Angyali Doktor is elemelkedik a krematóriumhamuval kevert földtől, hogy aztán csendesesen landoljon a félbehagyott torony ormán, honnan kedvtelve nézegetheti az alatt nyüzsgőket, akik nem mernek, nem tudnak, nem akarnak a magasság felé pillantani, mert egyszer szénfekete gyerekek potyogtak az égből, majd a vihar csitulásával egy korhadttal fakeszt zuhant alá, s az ereklyék példáját követve felrobbant; repeszei úgy fúródtak a szívbe, hogy a felszín sértetlen maradt, a szerv pedig tovább pumpálta a lassacskán vérré-borrá alvadó-olvadó vizet, mi elnehezítette az amúgy röpképes gondolatokat, s disznóvá aljasította-nemesítette a bukottakat, kik félmaroknyi élelemért meredő kéjjel döfnek, ha arra van szükség, de nemzőképességük lényegét „címzett ismeretlen” jelzéssel visszaküldik az Istennek, hogy kezdjen vele, amit tud: ha akarja, népesítse be végre az ürességtől visszhangos mennyországot, ahol most csak egy magányos félszűz kóvályog egyetlen pillantást remélve... újra.

25.

A meglelt és földhöz csapott üres jászol reccsenése, a szinte-megroppanó ágról mellbimbós cseppként potyogó fény dacos némasága sem feledtetheti a mélységbe hulló gazdátlan nevetek, melyek lassan száradó, véres lepedőként szorítják holnap a szűz ritmust, hogy a zavart téblábolás korszokát törjön, és olajad azokra fröcskölje, kik szájukba tömik a homokot, míg víz után kutatnak szurokba és madártollba mártott angyalszerű ásóikkal döfködve a mumifikálódott óriás síkosított ágyékát, mert megszabadulnának egy pillanatra az esős évszakban áhított szomjúságtól, még az ördöggel a hátuk mögött is lehajolnának a szappanért, ha valaki ígérne nekik egy nádszálla tűzött szívacsot, vagy egy harmatcseppet a szétszedett szitakötő szárnyáról, amivel már nem emelgetsz könnyedén mázsás szavakat Odaátra, ahol a Hold még igaz mérték, s az elhagyott test pláne, ha egy gyönyörű nő hordta, olyan érték, amit a megtaláló becsesebbnek hitt, de eldobott dolgokra cserélhet az orgazdaisten megcsúfolt viskójában, hol se szeri, se száma az elveszett, elvesztegetett pillanatoknak, a szárított tetemeknek, a fondorlatos pillantásoknak, a csodamentes főzeteknek, az ismerhetetlen ízeknek, a széttépett érzéseknek, az összeromantikázott zsebkendőknek, a programozott vérzéseknek, fércelt öleléseknek, összeöltött féltéseknek, forgácsolódó feszületektől fakadó döféseknek, melyek még annál is kellemetlenebbek, mint mikor a festéktől kemény vászon átvágja a remegő rabló csuklóján lüktető eret, mit tegnap még mozgó fogú kisfia harapdált, mert úgy képzelte, hogy atyja tetemén keresztül vezet az út a megistenüléshez. Persze, csak játékból...